

ÓSZÖVETSÉGI PÉLDA AZ ANGYALOK MŰKÖDÉSÉRE

„Tóbiás könyve” alapján Hogyan segítette Isten megbízásából Rafael arkangyal Tóbiást

Miután nem minden szentírási összeállítás tartalmazza „Tóbiás Könyvét”, ezért röviden ismertetem Tóbiás és az édesapja, vagyis Tóbit történetét, amely részletre kiterjedően mutatja be az angyali működést az ember életében.

Maga az egész történet részletes, tanító, és stílusa olvasmányos, magával ragadóan szép. Ha valaki hozzájut, érdemes elolvasni még a rövid ismertető után is, amely csak ahhoz elegendő, hogy ha valaki nem olvasta, és nem ismeri Tóbiás Könyvét, akkor is megértse az utalásokat, mely által az angyali munka mikéntjére kívánok rámutatni.

Tóbit istenfélő ember volt, aki családjával és rokonságával együtt az asszírok fogságába, Ninive környékére került. És bár tágabb családjából sokan megtagadták hitüket, a hitük szerinti törvényeket és előírásokat, és csak kevesen maradtak „igaz emberek”, Tóbit és szűk családja, felesége és Tóbiás nevű fiuk mégis hű maradt gondolkodásában és cselekedetében is Istenhez.

A történet Tóbit bemutatásával indul, aki egész életén keresztül bőven gyakorolta az Irgalmasság cselekedeteit. Enni adott a szegényeknek, eltemette az utcán hagyott halottakat, és ezt annak ellenére tette, hogy hitrendszerében a „tisztátalan” érintése komoly tisztulási rituálékát kívánt tőle. Bátran kiállt hite mellett, és okos szavakkal harcolt az Igazságért, Isten Igazságáért. Tőle bármikor kérhetett valaki segítséget, megkapta, még az ebédjét is otthagyta, ha hívták. Így nevelte példával Isten felé gyermekét, Tóbiást is.

Amikor már fia legénnyé serdült, Isten úgy határozott, hogy próbára teszi Tóbitot, és megengedte, hogy amikor ő kint aludt a szabadban, akkor egy madárürülék pontosan a szemére essék, amitől Tóbit teljesen megvakult. Tóbitnak nagyon fájt az, ami vele történt, bűnbánattal megkövette Istent, de a szeme csak nem javult meg. Ennek ellenére nem fordult Isten ellen.

Nagy bánatában Tóbit számot vetett az életével, és komolyan imádkozott Istenhez gyógyulásért, no meg azért is, hogy mielőtt meghalna, mindent rendezetten hagyjon maga után.

Ezért hát hívatta fiát, hogy elrendezze a családi dolgokat, mivel önmaga már nem bírja. A fiatal Fia, **Tóbiás felé a feladat az volt**, hogy *utazzon el egy távoli rokonukhoz, kérje ki a vagyontól Tóbitra eső részét, valamint kérje feleségül annak leányát, Sárát.*

Tóbit nagyon sajnálta, hogy nem maga mehet intézni a családi ügyeket, vagyoni helyzetet és a lánykérést, és erősen vágyott rá, hogy Tóbiásnak találjon az ismeretségi körből valakit, aki elkíséri, hogy ne legyen egyedül a hosszú úton. De nem akadt senki.

Mi, olvasók **a másik szálát**, a másik család életét is röviden megismerhetjük. Raguel, az apa úgyszintén Istenfélő ember volt, és becsületes, mint Tóbit. Így nevelte lányát, Sárát is, aki éppen ezekben az időkben nagyon nehéz helyzetben volt, mert 6 vőlegényét temette el, és már éppen „semmit sem érő” élete kioltásán gondolkodott akkor, amikor Tóbit útnak indítani készült Tóbiást.

Tóbiás becsületesen felkészült az útra, és úgy nézett ki, hogy egyedül kell indulnia. Éppen az indulás előtti napokban toppant be hozzájuk egy fiatalember, aki olyan becsületesnek látszott, hogy Tóbit azonnal megbízott benne, és rábízta Tóbiást: legyen társa az úton, segítsen neki.

Mi, akik a történetet olvassuk, tudhatjuk, hogy ez nem más, mint Rafael, de a történet főszereplői végig nem ismerik fel őt, csak amikor már a legvégén kinyilatkoztatja önmagát, majd hirtelen – dolga végeztével – eltűnik, azaz visszatér az Atyához.

Rafael földi tevékenysége alatt azonban számos fontos dologra megtanítja az úton Tóbiást. Végig kíséri az úton, Tóbiást közreműködő társá téve meggyógyítja, vagyis megszabadítja a gonosz működésétől Sárát, elintézi a vagyoni dolgokat, becsülettel visszaadva minden fillért, majd végül hazakíséri a fiatalokat, és Tóbiást kioktatva, hogy mit tegyen, meggyógyítja Tóbit szemét. Csak ezek után fedte fel önmagát, és távozott vissza az Égi Birodalomba.

1. Alapjaiban már a Tóbit egész életén végigvonuló vonás – az ő hűsége, az irgalmasság cselekedeteinek gyakorlása (éhezőnek ételt adni, ruházni a mezítelent, alamizsnát osztani, eltemetni a holtakat, még ha kigúnyolják is érte, stb.) – rámutat az őrangyal „minőségére” és munkájára, hiszen láthatatlan módon inspirálja a „jó” irányába védencét.

Mi emberek különböző érzékenységgel és talentumokkal vagyunk megáldva, ezekhez mért földi feladatunk is. A tanítások szerint mindenki mellé olyan „típusú” őrangyalt rendel Isten őrzőül, segítőül és vezetőül, amilyen feladattal az ember megszületik a földi világba. Így azok, akiknek a feladatuk a gyógyítás lesz majd felnőtt korukban, azok Rafaelita őrangyalt kapnak, vagyis Rafael arkangyalhoz tartozó segítő-őrző angyalt, aki folyamatosan az empátia, az együttérzés, a részvét, a

megértő gyengédség tiszta szeretetét sugározza védenre felé, ezzel segítve, támogatva őt életében, életfeladatában.

Rafael **nyilvánvaló és láthatatlan, néma jelenléte** ily módon Tóbit egész életén végigvonult, számunkra a történet alakulásában „láthatóvá” válik. Az őrangyal Tóbitot megerősítette elhatározásában, vagyis az ő *emberi, szabad akaratú döntésében*, hogy hű maradjon Istenhez és az Ő Törvényéhez. Ezért volt képes Tóbit elviselni a gúnyolódásokat, és tenni azt, amit szíve szerint, esetenként feladatának érzett.

Ugyanakkor – bár ez nem Tóbit élettörténetéhez tartozó momentum, mégis – tanulságként levonható a történetből az őrangyalnak az a működése, hogy ha az ember olyan dolgot akar tenni, amely Isten nemtetszését váltaná ki, akkor abban az ember nem kap angyalától támogatást.

Az őrangyal néma, az ember szabad akaratába be nem avatkozó szolgálata szeretetteljes, továbblendítő erőben nyilvánult meg, mert Tóbit cselekedetei helyesek voltak, Istent helyezte első helyre tetteiben.

2. Ugyanakkor nem csak megerősítette őrangyala Tóbitot, hanem védelmezte is, és ezzel együtt **Isten Örök Ígését** is (miszerint „övéit”, az Őhöz hűségeseket „az Úr mindenkor megvédelmezi, és gondja van rájuk”) szinte észrevétlenül közvetítette feléje.

Jóságáért, hűségéért, kitartásáért Tóbit védelmet kapott a gonosz erő próbálkozásai ellen, sőt, még segítséget is élete folyamatában. Mert, ha ki is nevelték, vagy ki is gúnyolták Tóbitot az emberek, mégsem támadtak rá, neki még a fogságban is „jó dolga” volt: *becsületességéért* olyan feladatokat kapott, amelyekkel *elkerülhette* életében – próbatételét kivéve – *a nagy tragédiákat, tisztességben tudta felnevelni fiát, és kiérdemelte* annak későbbi szerencsés életfordulatait.

(Mert az apák bűne, vagy jósága kihat fiaikra: „*Az apák eszik az egrest, s fiaik foga vájik belé.*” - Mai életünkre vonatkoztatva Isten Ígérete és Ígétének folyamatosságról szóló gondolata Jézus Irgalmassági Ígétében is megjelenik, amikor azt mondja, hogy „*Mindenkor megvédek Enyéimet, és azokat is, akikért ők erősen imádkoznak, még ha önmaguktól nem is érdemelnék azt ki!*” Mert lehet, hogy ha az ember nem imádkozna szeretteiért, akkor az előbbi, ószövetségi idézet (a Törvény) valósulna meg egy forrófejű fiatalember életében. A jóság, a hűség, a „többlet” jócselekedetek és imák stb. lehetnek azok, amelyek „kiváltják” a rosszat, és ítélet helyett Isten Irgalma valósulhat meg. – Isten Kegyelmeiből a Megváltás óta az Isteni Irgalom erőteljesebben nyilvánulhat meg az emberi életben, és ebben a korábbiaknál is nagyobb segítséget kaphatunk őrangyalainktól, angyalainktól.)

3. Ezzel a gondolattal azt is elmondhatjuk, hogy az őrangyal érzékenyen ügyel a folyamatosságra, vagyis, az „**idő függvényében**” is **ügyel az Isteni Rend megvalósulására**, akár jó, akár fájdalmas az eredmény az egyén számára. Tóbit és fia esetében *Isten Ígétének örömteli megnyilvánulását*, még a földi életben bekövetkező *jutalmat* is megtapasztalhattuk.

4. Minden ember életében vannak kisebb-nagyobb próbatételek, amikor tulajdonképpen *az ember egész „lénye vizsgázik”, lelke, szíve kerül mérlegre*. Tóbit esetéből az is kiderül, hogy olykor az őrangyal feladata, hogy „**közvetítse**” a **próbákat** is. Ilyenkor „helyzetbe hoz”, és imádkozva figyel: mit tesz védenre, kihez fordul segítségért? Majd, embere **imáit összegyűjtve** saját angyali fényességével megerősítve **tárja Isten elé**, hogy az ember életében a várt fordulat bekövetkezhessen.

5. Tóbit ugyan nagyon elkeseredett, de egyértelműen Istenhez fordult megoldást kérve.

Sára fiatal lénye azonban az erős kísértés hatására *egy kis időre megingott* ugyan, de lelke és *szülei iránt érzett szeretete erősebbek voltak*, így végül ő is Istenhez fohászkodott, Tőle kért segítséget.

Ezeknél a *szabad akaratú döntéseknél* az angyal csak „**jelen volt**”, **de nem tett semmit**. Ha azonban az ember lelke irányultsága általában tiszta, akkor az őrangyalnak a fényes, Isteni Szeretetet sugárzó **jelenléte is** már olyan „biztosíték” – ha az ember hallgat rá! –, ami önmagában is segít a helyes döntések meghozatalában.

6. Ha a két esetet együtt nézzük, akkor viszont az őrangyal(ok) **összehangoló munkájáról** is beszélhetünk: „*Ekkor Tóbit visszatért az udvarról a házba, Sára pedig, Raguel leánya lejött a fenti szobából.*” Őrangyalaink **figyelik Istentől kapott élettervünket, és ehhez hangolják időben is a próbákat és az életünk folytatását, „beéréseinket” és találkozásainkat.**

Időnkénti, érdekesebb feladataink vagy próbáink is erről szólnak: *Időben be kell érni egy nagyobb próbatételre, amely mintegy fordulópontot jelent az életünkben.* (Pl.: Ha Tóbit nincs kellőképpen megedződve, hogyan bírta volna ki hirtelen rátörő vakságát? Ha Sárának gyengébb lelkiülete lett volna, mitől fordult volna öröme bánatra? Ha Tóbiás nem tisztelte volna komolyan apját, hogyan teljesítette volna apja – az akkori gondolkodásban parancsként működő – kérését?)

7. Mindehhez angyalaink jelentős **előkészítő munkát** folytatnak, mégpedig mindig Isten Tervét tartva szemük előtt, és úgy, hogy a történetekben szereplők lelki adottságai is időre (földi időben gondolkodva az „időtlenység birodalmából”!) „elkészüljenek”.

Ez nem lehet egyszerű feladat, különösen több ember összehangolása esetén, hiszen a szabad akarati döntések miatt valakinek több döntést kell meghoznia ugyanazért a dologért, vagy leír egy vargabetűt, a másik esetleg könnyebben veszi az akadályokat.

Nem megfelelő döntéseink esetén bizony újabb „összehangoló” tervet kell kidolgozniuk, és „leegyeztetniük” angyalainknak, hogy életünk fontos állomásaira mégiscsak elkészüljünk!

És mindezt úgy, hogy végül szinte „kiprovokálják” a mi szabad akarati, helyes döntésünket! *Ha Tóbit vagy Sára nem került volna „lelki szakadék szélére”, nem biztos, hogy olyan szívből, annyira erősen tudtak volna könyörögni Istenhez, mint ahogy megtették.* – Lényegében angyalaink ezzel a magatartással azt a tanítást közvetítik, amely Isten jóságára hivatkozva *a reményt erősíti bennünk, amely azt mondja: „Soha ne add fel!”* (A „Hála” című vers 2007-ben született.)

HÁLA

*Szeretlek Mindenség Királya, Világok Teremtője!
Szeretlek Istenem, Életek Élete!
Ki életet adtál mindeneknek,
S szívet is mellé minden létező szellemnek.
Belehelyezted Magad teremtményeidbe,
Hogy hívó szavad visszhangot keltsen a szívünkben.
Figyeled sorsunkat, s rávezetsz arra, ami nem jó,
Hogy értsük meg, mi az, mi javítani való.
Nem hagysz elveszni, pedig hibásak, s olykor értetlenek vagyunk,
A makacsságtól sokszor keményebb lesz nyakunk.*

*Leküldesz ilyenkor egy fény sugarat,
Melyet óvó angyali kezek hordoznak.
Féltné, őrzőn nyújtják a keserű poharat,
És mellé komoly, nagy tükröt tartanak.
Dönts hát, ember, mondd, hogy mit választasz,
Hiszen tudod, hogy teheted, akaratod szabad!
Ima száll az Égbe, angyalok éneke,
Jaj, csak el ne vesszen az ember gyermeke!
Ők imádkoznak értünk, e drága tiszta lények,
Megbocsátást kérnek a megtévedt léleknek.*

*Könnyek zuhatagán törik a Szivárvány,
Fogadj vissza Uram, légy Te a Cél, és újból az Irány!
Ne engedd el kezem, s add, hogy tehessem a jót,
Az egyedüli tetszésedre valót!
Áldd meg Angyalaid, a Szeretet Őreit,
Kik az embert oly vigyázva, hűen követik.
Hálát örömmel zengjen minden igaz szív,
Mert egy ember-gyermek újból Hazaérkezik!
Ámen.*

8. Eddig az őrangyalok néma, háttérbe húzódó, emberi szemünk számára láthatatlan szolgálatáról volt szó. Néha azonban az embernek szüksége van olyan „közvetlen” segítségre is, mint amit Rafael tett Tóbiással.

Tiszta, becsületes ifjú képében jelentkezett a családnál, látszólag szolgálatot keresve, tehát semmiképpen sem tolakodóan, vagy kérkedően. **Ember-testet vett fel, de angyali tulajdonságai, vagyis alázatos természete, ismeretei** (pl.: a rokoni kapcsolatokra vonatkozólag), tudása (tisztánlátása, eseményeket előre látása), **békét, nyugalmat árasztó sugárzása megmaradt**, így történhetett meg, hogy a sokat tapasztalt családfő, Tóbit is bizalmába fogadta, mégpedig a legkényesebb ügyben is.

Rafaelnak ebből a tetteiből az is következik, hogy **az angyalok képesek térben és időben, több dimenziót összekapcsolva jelen lenni.** Amíg (időszakos) „földi énjük” látszólag ember-módra cselekszik, addig lényük „valódi” része többszintű és többrétű feladatot lát el egyszerre.

9. Hogy Isten miért bízta meg Rafaelt, hogy embertestbe bújva teljesítse feladatát, az csak **Isten**, vagy talán az angyalnak is titka, nem emberre tartozó. Mert Istennek minden teremtményével lehetnek **„külön” titkai.**

Azt viszont megmutatja ez az esemény, hogy ily módon **Rafaelt védett** (tán angyali erejénél fogva fizikai síkra is lehatolóan), **tanított** (hiszen nehezen elképzelhető, hogy két fiatalember az úton némán menjén egymás mellett), **és gyógyított, testet, lelket egyszerre.**

10. Tóbiás fiatalember volt, szülei istenfélő példája élt benne, de élhetett volna benne az a sok keserűség, megszegyenülés és harag is, amely bármely fiatal lelkét tönkreteszti, ha a szüleit szolgasorsban, gúnyolódások és megaláztatások közepette látja, és zsenge éveit ilyen körülmények között tölti el. *Bizonyára szüksége volt Rafael okos, bölcs szavaira, mely Isten Szeretetének más megvilágításba helyezte a lelkében, mint amiről emberi tapasztalatai szóltak.*

Rafaelt **gondos, gyógyító tanítása többrétű volt.**

11. Egyrészt bemutatta (bár erre csak később derülhetett igazán fény) **természetfölötti hatalmát** a furcsán viselkedő hal esetében, hiszen az mégiscsak különös, hogy egy ragadozó hal felugrik a vízben, hogy megharapjon egy embert, majd – ösztöneivel ellentétben – hagyja magát megfogni, hogy ennivaló és „orvosság” legyen belőle.

Másrészt viszont azt is megmutatta, hogy az angyalok igenis tisztában vannak azzal, „tudásuk van abban”, hogy a testtel bíró ember számára milyen gyógyító lehetőségeket adott Isten a természetben. – Pontosan így (ha módszerében másképp is) taníthatták az angyalok *Szent Ritát, Szent Hildegárdot*, és a többi ismertebb hírességet, akik a *„fűben, fában orvosság” tapasztalatát, Isten gondoskodó Szeretetének megmutatkozását ránk hagyományozták.*

Én hiszem, hogy ha nem is úgy, ahogy az ifjú Tóbiást tanította Rafael, hanem **sugalmazások, vagy belső „ráéreztetések” által, ma is tanítanak angyalaink.** (Bizony, jó lenne ma is ezt a fajta hitet ápolni ítélkezés helyett, mert bár akkor is, ma is sokan visszaélnék a lehetőséggel, mégsem mindenki kuruzsló, aki az orvosi gyakorlatától eltérően gyógyít, pontosabban, akit Isten Kegyelme erre a célra „használ” eszközül.)

12. Szellemi tanítást is adott Rafael, mégpedig az Isteni Törvények szerint, és úgy hogy figyelembe vette az emberi (házasodási) szokásokat is, amikor elmagyarázta Tóbiásnak, hogy mit kell tennie a gonosz szellem elűzéséhez. (Ehhez is a természetben található anyagokat használta fel: hal szíve, mája.) Pontosan annyit tanított meg Tóbiásnak, amennyit annak adott esetben tudnia kellett, vagyis mértékkel.

Ami már nem a fiatalember dolga volt, vagyis a gonosz szellem elfogása, azt már ő maga tette meg, angyali erejét és Istenadta hatalmát felhasználva eredt nyomába, és „kötözte meg” őt.

Ami már nem a fiatalember dolga volt, vagyis a gonosz szellem elfogása, azt már ő maga tette meg, angyali erejét és Istenadta hatalmát felhasználva eredt nyomába, és „kötözte meg” őt.

13. Amíg Tóbiás örvendezett feleségének, ő híven és önzetlenül teljesítette megbízatását az örökség anyagi részével kapcsolatban. Mégpedig olyan természetességgel, mintha emberi fiatalemberként más dolga sem lehetett volna, mint az ifjú Tóbiás segítségére lenni. Valójában mi már tudhatjuk,

hogy ténylegesen ez volt a feladata Rafaelnek, de egyszerű, ismeretlen földi embertől mégis nehezen lehet ilyet elképzelni. Ebben a momentumban inkább **a szolgálat „hogyanja”, önzetlen, jószívű természetessége** a tanítás.

Majd még védelmeszón haza is kísérte a fiatal párt, nehogy bajuk essék. Rafael pontosan tudatában volt annak, hogy milyen – minden bizonnyal komoly – veszélyeket kellett elhárítani a kevés „igaz ember” környezetéből, hogy épségben visszaérjenek.

14. Végül meggyógyította Tóbit szemét is, de ezt is tanítva tette, hiszen Tóbiásnak elmagyarázta, hogy hogyan használja a hal epéjét, és szinte a fiatalember kezét felhasználva gyógyított. (*Akár ma is, egy valódi, Isten-áldotta ember-angyal Együttműködésben.*)

15. Tóbit és Tóbiás életének fordulópontja sikeresen zárult, mindkettőjük életében új szakasz következett be. Ekkor **Rafael felfedte kilétét, Isten dicsőségére elmondta az igazságot**. „*A király tetteit jó elrejtetni, Isten tetteit azonban dicséretes fölfedni.*” – tanította, majd miután mindent megmagyarázott, „kilépett” az emberi világból. Az eseménysor végeztével küldetése lejárt. Visszavonult a láthatatlanság birodalmába, Isten mellé, ahonnét jött. Ez utolsó tétével a **küldetés végének befejezésére, minden anyagi dolog elengedésére tanított Rafael**.

Mindezekkel a történésekkel **olyan mélyen megnyitotta Tóbit és fia szívét**, hogy **hálájuk** egész hátralévő életükre kihatott. Tóbit hálaimája és intelmeinek egyes elemei akár próféciaának is beillenének még a mai kor számára is.

16. Összegzésül talán azt lehetne elmondani, hogy angyalaink a Feltétel nélküli Szeretet és Hűség engedelmes szolgálatára, és együtt-dolgozásra tanítanak bennünket. Könnyeinket átérzik, örömük a mi örömünk. Teljes szeretettel segítenek Isten felé. Ámen.

Eszembe jutott az Együtt-dolgozásról az a vers, amit én jegyeztem le még 2004-ben, és amely a „*Versek*” „*Verses imák*” között megtalálható, de már többször, több helyen is idéztem belőle. Itt most csak a végét ismételném meg, amely egyúttal ennek az írásnak is utolsó gondolata.

*Fénykezem átölel most, és örömet ad néked.
Szívünk együtt dobban, és én fogom a dolgos két kezéd.
Összefonódó lángunk megélt egy földi életet,
és minden csodás jőért EGYÜTT MONDUNK most KÖSZÖNETET.*

**Áldott az Úr, a Mindenség Istene,
Aki a létünk külön, s együtt teremtette.
Áldott a Gondolat, mely akaratot adott,
s mellé érző szívet is, mely csak így hathatott.
Áldott a Szív, mely Egységre tanított,
és Szeretetében összehangolt kétfajta tudatot.
Áldott a Terv, melynek részese lehettünk,
Hála és Dicsőség Néked, Teremtő Istenünk!
Ámen.**

2014-04-06.

Szeretettel: M.G.Mária